

Αυτό θα πει ΑΝΘΡΩΠΟΙ: Πήραν σπίτι τους από τα... αζήτητα του ΠΑΓΝΗ τη μικρή Μαρία!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)



Οι λέξεις αγάπη, συμπόνια, ανθρωπιά, αλληλεγγύη, βρίσκουν το αληθινό νόημά τους στην πράξη και την απόφαση μιας οικογένειας από το Ηράκλειο με 3 παιδιά να υιοθετήσει και να βάλει στο σπίτι της και στην καρδιά της ένα μικρό κοριτσάκι

με ειδικές ανάγκες.

Ένα πλάσμα με πολλά προβλήματα υγείας που για το λόγο αυτό εγκαταλείφθηκε από την Ρουμάνα μητέρα του και έζησε στα αζήτητα για 4,5 ολόκληρα χρόνια, τα πρώτα της ζωής του, στις αίθουσες της Μονάδας Εντατικής Θεραπείας Παίδων του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου Ηρακλείου.

“Θα ήταν ανήθικο αφού μπορούσαμε, να μην δώσουμε την αγάπη μας, να μην ανοίξουμε το σπίτι μας σε ένα ανυπεράσπιστο παιδί”.

Έτσι σκέφθηκε η οικογένεια τού ιδιοκτήτη καφενείου Δημήτρη Βάμβουκα και της συζύγου του Στέλλας Μαρή, νοσηλεύτριας στο ΠΑΓΝΗ, και αποφάσισαν να γίνουν ανάδοχοι γονείς της μικρής Μαρίας!

Η μικρή θα κατέληγε σε ίδρυμα και σήμερα έχει κυριολεκτικά μεταμορφωθεί χάρη στη φροντίδα, την αγάπη, τα φιλιά και τις αγκαλιές που της προσφέρει απλόχερα όλη η οικογένεια με τη μεγάλη καρδιά.

«Είναι η καλύτερη απόφαση που έχουμε πάρει στη ζωή μας» λένε και οι δύο με μια φωνή.

Ο Δημήτρης Βάμβουκας αναφέρει: «Το παιδάκι αυτό ήταν εγκαταλειμμένο στο ΠΑΓΝΗ με αμέτρητα προβλήματα υγείας. Όταν το πρωτοείδα ήταν ένα “φυτό” στο αναπηρικό καροτσάκι χωρίς δυνατότητα καμιάς επικοινωνίας. Θυμάμαι το προσωπάκι του, λίγο παραμορφωμένο, τα χεράκια του... Η γυναίκα μου, που δουλεύει στην Εντατική Παίδων, το έβλεπε καθημερινά, το φρόντιζε μαζί με τους άλλους εργαζόμενους στη μονάδα, το έφερνε πότε – πότε σπίτι για λίγες ώρες να αλλάζει περιβάλλον, τα Χριστούγεννα, τις γιορτές και το επέστρεφε στο νοσοκομείο. Μια μέρα, έρχεται σπίτι και μου λέει: “Η Μαρία θα πάει σε ίδρυμα, μια κυρία που επρόκειτο να την πάρει, τελικά το μετάνιωσε και το παιδί θα πάει στην Πόμπια. “Τι λες, να την πάρουμε εμείς”; “Να την πάρουμε, της λέω και ούτε για μια στιγμή δεν μετανιώσαμε γι’ αυτή μας την απόφαση. Ούτε εμείς ούτε και τα παιδιά μας”!»

Ο κ. Βάμβουκας μιλά με μεγάλη συγκίνηση για την τεράστια αλλαγή της Μαρίας τα 2 αυτά χρόνια που ζει στο σπίτι τους.



Η μεταμόρφωση της Μαρίας

«Την κοιτάζω και δεν πιστεύω στα μάτια μου. Το παιδάκι αυτό που ήταν “φυτό”, περπατά μόνο του, έχει αρχίσει να μιλάει, μας φωνάζει μαμά και μπαμπά, τρέχει να χωθεί στην αγκαλιά μας, παίζει με την μικρή μας κόρη, με τα μεγαλύτερα αδέρφια της, τα ξαδέλφια της, που την φροντίζουν πάρα πολύ, έχει γίνει ένα κοινωνικό, ένα χαρούμενο παιδί που πάει στο ειδικό σχολείο και καθόλου δεν μας έχει κουράσει σε τίποτα. Το μόνο που θέλει είναι φιλιά και αγκαλιές».

Ο ανάδοχος πατέρας τονίζει ότι όλη η οικογένεια, συγγενείς και φίλοι, έχουν αγκαλιάσει το κοριτσάκι και την απόφασή τους να γίνουν ανάδοχοι γονείς, ενώ από τις ωραιότερες και πιο συγκινητικές στιγμές της οικογένειας ήταν η βάπτιση των δύο παιδιών τους από τον Αρχιεπίσκοπο Κρήτης κ.κ. Ειρηναίο.

«Πώς μπορούσαμε να αδιαφορήσουμε για ένα ανυπεράσπιστο παιδί; Έχουμε χώρο, χρόνο, είχαμε τη δυνατότητα, το θέλαμε πολύ, θα ήταν ανήθικο να μην πάρουμε αυτό το παιδί και να το αφήσουμε να καταλήξει σ' ένα ίδρυμα» είπε η μαμά της Μαρίας, Στέλλα Μαρή – Βάμβουκα η οποία κοιτάζει το κοριτσάκι χαμογελώντας και εκείνο τρέχει να χωθεί στην αγκαλιά της.

«Νιώθω ευλογημένη» λέει, «γι' αυτή μας την απόφαση. Πώς μπορούσαμε να αδιαφορήσουμε για ένα ανυπεράσπιστο παιδί, πώς μπορούσαμε να το αφήσουμε να πάει σε ίδρυμα; Πήραμε αυθόρμητα με τον άνδρα μου αυτή την απόφαση. Αυτό το πλάσμα έχει δείκτη νοημοσύνης παιδιού 2 χρονών. Έχει ανάμεσα στα άλλα καρδιακή ανεπάρκεια και πνευμονική υπέρταση, καθημερινά του δίνουμε φάρμακα, πώς ήταν δυνατόν να μην θέλουμε να το κάνουμε ευτυχισμένο αφού μπορούσαμε; Θέλουμε να δώσουμε σ' αυτό το κοριτσάκι, που το εγκατέλειψε η μητέρα του, μια

καλύτερη ποιότητα ζωής -όσο ζήσει- την αγάπη και την ζεστασιά μιας οικογένειας. Δεν το ξεχωρίζουμε από τα παιδιά μας και να είστε σίγουροι εμείς νιώθουμε τη μεγαλύτερη ευτυχία για αυτά που εκείνη μας δίνει και είναι πολύ περισσότερα από αυτά που εμείς της προσφέρουμε».

Πηγή: star.gr